

Den Globale Majoritet vil ikke tie stille:

Webcast med Helga Zepp-LaRouche den 1. oktober 2025

Ikke korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen alle sammen. Vi har i dag den ære at føre en dialog med Helga Zepp-LaRouche, som vi gør de fleste onsdage. Helga er grundlægger af Schiller Instituttet og formand for Schiller Instituttet i Tyskland. I dag er det 1. oktober 2025. Jeg hedder Harley Schlanger og er jeres vært. Du kan deltage i diskussionen ved at sende spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chatsiden.

Helga, du har haft mere travlt end normalt: Du er netop vendt tilbage fra en stor konference i Kina og havde i går en Zoom-dialog med unge fra hele verden, alt sammen samtidig med FN's Generalforsamlings årsmøde, der fokuserede på det afgørende spørgsmål om at skabe fred i Mellemøsten og bringe Netanyahu-regeringens massakre i Gaza til ophør. Hvorfor starter vi ikke med din vurdering af FN's Generalforsamling – især med fremkomsten af lederskab fra det globale Syd – og den aftale, der blev annonceret mandag (29. september) i den såkaldte "omfattende fredsplan" for Gaza, foreslået af den amerikanske præsident Donald Trump, som angiveligt er blevet godkendt af premierminister Netanyahu?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, at FN's Generalforsamling denne gang var meget anderledes end tidligere, fordi flere landes ledere talte meget klart om det nye paradigme, der er ved at opstå mellem nationerne: Nemlig at landene i det globale Syd virkelig er gået ind i en periode med indbyrdes

samarbejde – blandt BRIKS-landene, i Shanghai Cooperation Organization (SCO) og lignende organisationer – hvor de er engageret i at organisere et nyt økonomisk system baseret på win-win-samarbejde, på “den andens fordel”, og på den måde give de tidligere koloniserede lande mulighed for ikke længere at betragte sig selv som, og være tvunget til at være, råvareproducerende økonomier, men at udvikle værdikæder i deres egne lande og således begynde den seriøse vej mod egen udvikling og industrialisering. Flere ledere fra det globale Syd talte meget positivt om dette. Jeg vil ikke nævne dem alle, men præsidenten for Ghana, premierministeren for Burkina Faso og flere andre gjorde stort indtryk.

Så jeg tror, det er en realitet, der ikke forsvinder, for det er helt klart, at det økonomiske momentum tydeligt er flyttet til Asien. Som for at bekræfte dette fik vi i går nyheden om, at Kina ikke kun har færdiggjort byggeriet af en ny rekordbro – Huajiang Grand Canyon-broen er 620 meter høj og forkorter rejsetiden over kløften fra to timer til to minutter – men også har annonceret et enormt vandforvaltningsprojekt, det største i verden, større end NAWAPA ville have været, hvis USA havde bygget det. Også på andre områder med teknologiske gennembrud, herunder fusionsforskning, går det stærkt. Det er meget klart, at Kina er på rette spor med sin økonomi, og landene i det globale Syd, der samarbejder med BRIKS og SCO, drager alle fordel af det.

Konferencen, jeg deltog i, hed Beijing Cultural Forum 2025, og den samlede igen mange repræsentanter fra mange lande – mange fra det Globale Syd – som alle deltog i en meget konstruktiv og smuk kulturel dialog. Hvis verden blot ville gå i den retning, kunne vi alle være lettede og gå på pension, plante roser, skrive digte eller lave andre hyggelige aktiviteter. Men desværre er det ikke hele situationen. Du nævnte aftalen om Gaza mellem Israel og USA. Jeg har set på teksten; den lyder umiddelbart meget positiv. Det, at mange lande har godkendt eller i det mindste anerkendt dens eksistens som

noget positivt – herunder mange arabiske og islamiske naboer, Kina, Rusland og endda nogle i Europa – er bemærkelsesværdigt. Den eneste hage er, at det endnu ikke er klart, om Hamas vil godkende den. De palæstinensiske interesser er klart underrepræsenterede, og spørgsmålet er, om løftet i teksten om, at det hele vil føre til en tostatsløsning og udvikling i Gaza, bliver indfriet. For få dage siden sagde premierminister Netanyahu meget hårdt, at en palæstinensisk stat aldrig vil blive en realitet. Og der er stadig truende udtalelser om, at hvis Hamas ikke går med, vil Israel gøre det på sin egen måde – hvilket endda blev bekræftet af præsident Trump. I betragtning af, hvad der er sket de sidste 22 måneder, er det et meget truende tegn. Hamas har endnu ikke gjort klart, hvad de vil gøre. Hvis de går med, betyder det i grunden, at de giver afkald på al deres magt, og det er uklart, hvor de så skal hen.

Derfor må vi i Schiller Institutet fordoble indsatsen for at sætte Oase-planen på dagsordenen. Kun hvis der sker en omfattende forandring – økonomisk udvikling, hvor “freds nye navn er udvikling” – kan vi få et gennembrud. Oase-planen, som vi har holdt mange konferencer om, blev oprindeligt fremsat af min afdøde mand allerede i 1975, og vi har aktualiseret den efter eskalationen i Gaza. Ideen er at skabe store mængder nyt ferskvand gennem et system af kanaler mellem Middelhavet, Det Døde Hav og Det Røde Hav og derefter via store vandingssystemer drive landbrug og skovbrug, bygge ny infrastruktur og nye byer – og dermed omdanne ørkenområderne omkring Gaza og mange nabolande. Situationen i Jordan er måske den mest alvorlige. Ved at udvikle nye vandressourcer og infrastruktur i hele regionen – fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Den Persiske Golf – kan man gøre det, som flere golfstater allerede har bevist: forvandle ørken til frodige parker samt skovbrugs- og landbrugsområder.

Det skal gøres. Og vi fortsætter med at presse på for Oase-planen, for jeg er meget bekymret for, at hvis den ikke lykkes

på kort sigt – hvilket jeg desværre ikke er særlig optimistisk omkring – må alle kræfter af god vilje mobiliseres for at fremme dens begreb. Befolkningen dér har akut brug for en vision om fremtiden – et håb om et liv, der er værd at kalde et menneskeligt liv.

Hvis du er enig med os, så slut dig til mobiliseringen. Det haster.

SCHLANGER: Jeg nævnte, Helga, at vi modtager flere spørgsmål og kommentarer fra lande i det Globale Syd. Hvis du vil vide mere eller deltage i diskussionen, så skriv til os på questions@schillerinstitute.org.

Her er et fra Egypten, fra en universitetsprofessor: "Vi er meget skuffede over, at præsident Trump tror, at Netanyahu vil stoppe offensiven og drabene i Gaza. Vi er også imod udnævnelsen af Tony Blair til nogen rolle. Hvad kan vi i den arabiske verden gøre? Indtil videre har vi ikke gjort meget."

ZEPP-LAROUCHE: Jeg finder det ildevarslende at give Tony Blair en rolle her – det er en katastrofe. Hvem er Tony Blair? Han er en sen inkarnation af det Britiske Imperium, som bærer et tungt ansvar for, at Mellemøsten overhovedet er en krudttønde af geopolitiske kriser. At gøre Tony Blair til medregent i en ny regering i Gaza er som at sætte ulven til at vogte fårene – for nu at bruge et tysk ordsprog. Af natur vil han være ude af stand til at gøre noget godt, der ikke er i det Britiske Imperiums interesse.

Hvad bør de arabiske nationer gøre? Jeg er desværre nødt til at give ret i, at de hidtidige handlinger ikke har været særlig prisværdige (for at sige det diplomatisk). Lande som Gulfens Samarbejdsråd, Den Arabiske Liga og Organisationen for Islamisk Samarbejde rummer tilsammen en enorm vægt: over en milliard muslimer og meget betydelig kapital i suveræne fonde, som i dag investeres globalt. Det er svært at tale til mennesker, man ikke kender personligt – min eneste direkte

erfaring var en tale i Zayed Center i Abu Dhabi i 2002 – men lederne i regionen må spørge: Hvilken verden bygger vi? Den voldsspiral, der har præget regionen i årtier, kan kun brydes med en klar vision om en smuk fremtid for alle. Det er muligt. Takket være Kina kom der en tilnærmelse mellem Iran og Saudi-Arabien. Vi har et nyt strategisk militært partnerskab mellem Pakistan og Saudi-Arabien, åbent for andre; iranske generaler har endda foreslået iransk tilslutning.

Hvis paradigmeskiftet, som udvikler sig i BRIKS og SCO, for alvor skal bære frugt – og det er åbent for Vesten, ja, endda for USA, hvis de ønsker det – kræver det, at de arabiske og islamiske ledeses topmøde beslutter at skabe en fremtid værdig for kommende generationer. De kan gøre langt mere, og alle stemmer i regionen bør opmuntre dem.

SCHLANGER: Et spørgsmål fra en tidligere pakistansk ambassadør peger på, at Pakistans regering er del af Nord-Syd-transportkorridoren, forbundet med Bælte- og Vej-Initiativet, og en nøgle til integrationen af Asiens økonomiske udvikling. Han skriver: "Vi er enige med Schiller Instituttet i, at det Britiske Imperium er den største trussel mod fred og udvikling. Vi frygter et falsk flag-angreb i Indien, som kan udløse endnu en krig mellem Indien og Pakistan – måske endda atomkrig. Hvad kan man gøre for at forhindre det?"

ZEPP-LAROUCHE: At advare imod det – så konkret som muligt – virker allerede præventivt over for dem, der ønsker at bruge et sådan falsk flag. Derudover er chancerne for at undgå den slags netop blevet forbedret efter det seneste SCO-møde. Det, at premierminister Modi var i Tianjin og mødtes med Xi Jinping, har bragt verdens to folkerigeste lande tættere på hinanden. Det ændrer landskabet, fordi man ikke længere kan spille så meget på splittelsen mellem Indien og Kina, hvilket EU, briterne og amerikanerne tidligere ofte har gjort. Diplomati og dialog på forhånd mindsker risikoen. Det bør forfølges.

SCHLANGER: Her er nogle spørgsmål fra en amerikansk militærveteran, der er aktiv i antikrigsbevægelsen. Han siger, at han tidligere støttede Donald Trump, og spørger: "Hvad synes du om mødet, Trump og Hegseth havde med generalerne? Hvad var formålet?" Og: "Trump annoncerede, at det næste forsvarsbudget bliver over 1 billion dollar. Samtidig vil han reducere budgetunderskuddet. Hvordan kan det fungere – og hvorfor?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har lige set talen af Trump og Hegseth foran omkring 800 militærfolk – generaler, admiraler og officerer. Begyndelsen var uhyggelig. Trump kom ind i lokalet, og der var ingen applaus. Normalt klapper hans venner vildt. Han sagde direkte: "Hvis I ikke kan lide, hvad jeg siger, kan I gå – men tænk på jeres rang og jeres fremtid." Det lød som: "Jeg degraderer jer, hvis I ikke applauderer." Det er svært at forstå, hvordan han kan slippe af sted med det.

Endnu værre var signalet om at bruge militæret inden for USA til at træne i bekæmpelse af kriminalitet i amerikanske byer. Så vidt jeg ved, er det i strid med forfatningen (du kan måske uddybe, Harley – Posse Comitatus forbyder netop indenlandsk indsættelse). Når man bruger hæren indenlands, bevæger man sig i retning af et militærdiktatur – uanset hvad man kalder det.

Hegseth holdt en opsigtsvækkende tale – han vil tydeligvis rulle "wokismen" og mangfoldighed tilbage – og sagde: "Fede generaler og admiraler er ikke længere velkomne i Pentagon!" (Undskyld, jeg måtte grine.) Måske har han en pointe om disciplin, men ellers var retorikken hårrejsende: "Hvis man vil have fred, må man have styrke. Fred gennem styrke." Det giver mig kuldegysninger. "Pacifister er naive. Vi skal være forberedte på at kæmpe enhver krig." Realistisk set ville USA ikke have nogen fjender, hvis de ikke opsøgte dem. USA har over 800 baser globalt; ingen planlægger at angribe dem. Tror man, man altid har brug for en fjende, ender man med at starte en ny krig.

Tiden kalder på noget andet: samarbejde. Hvis de vestlige lande signalerede til den Globale Majoritet, at de vil samarbejde økonomisk, politisk og kulturelt, kunne vi gå ind i en ny civilisatorisk æra. BRIKS og SCO har klart sagt, at de ikke er modblokke til NATO, men åbne for alle, der vil samarbejde. I Tyskland hører vi udtalelser som Merz' om, at landet ikke længere er i fred – ikke helt i krig, men midt imellem. Den slags krigsglad retorik kan blive selvopfyldende.

Der bør være en diskussion – også om forfatningens værdi. Næste år er 250-året for Den amerikanske Frihedskrig; forfatningen bør hædres, ikke udhules.

SCHLANGER: Ja, ganske rigtigt – Posse Comitatus slår fast, at militæret ikke må indsættes indenlands. Afsenderen bemærker også, at budgetkrisen og den manglende reelle genopretning er medvirkende til øget kriminalitet. Han foreslår: "Hvis Trump vil vinde Nobels fredspris, burde han måske – i stedet for at omdøbe Forsvarsministeriet til Krigsministeriet – kalde det Fredens Ministerium."

ZEPP-LAROUCHE: Det er faktisk en god idé. Hver milliard til militæret mangler i infrastruktur, sundhed og uddannelse. Amerikanerne bør kræve et kursskifte.

SCHLANGER: To spørgsmål om ungdommen i USA. Først en e-mail: "Harley, tak for din artikel om mordet på Charlie Kirk og spændingsstrategien. Indtil videre har det ikke udløst kaos omkring profiler. Vil du spørge Helga, om dem, der ville bruge mordet til at provokere en borgerkrig, har undervurderet de unges voksende modstand mod det, zionisterne gør i Israel?"

ZEPP-LAROUCHE: Det kan meget vel være. Der er også en vigtig diskussion om de faktiske omstændigheder ved mordet. Kirks enke spillede en afgørende rolle og stod i meget positiv kontrast til Trumps udtalelser: Hun sagde, at hun tilgiver morderne. Det vidner om storhed, som har påvirket mange. Da Trump svarede: "Nej, jeg hader mine modstandere," er han sin

egen værste fjende. Han kunne have gavn af lidt æstetisk dannelse – så lader jeg den ligge.

SCHLANGER: [griner] Vi ved, hvor han kan få det. Du havde i går en spændende dialog med unge fra hele verden, hvor du opfordrede dem til at tage ansvar ud fra menneskehedens fælles interesser. Hvad var dit budskab – og reaktionen?

ZEPP-LAROUCHE: Det indlysende: Unge har en nøglerolle. Forestil dig at være 18, 20 eller 23 og se på verden. I USA er de fleste overbeviste om, at næste generation får det værre end den forrige. Det samme i Europa. Kina og Afrika er anderledes. Men i Vesten står vi over for flere kriser: Ukraine kan løbe løbsk til atomkrig; Mellemøsten er eksplosiv; en ny krig mellem Pakistan og Indien kan ikke udelukkes; på sigt kan der opstå konflikt mellem USA og Kina. Er du ung og ser denne verden, er det ikke retfærdigt. Unge har ret til et fuldt liv – 80, 100 år, med medicinske fremskridt. Der er ingen grund til, at de ikke skulle have et helt århundrede foran sig.

Derfor har de ret til at kræve politisk kursændring – og blive en afgørende stemme for, hvor menneskeheden skal hen. Reaktionen var livlig: Unge fra Afrika, Latinamerika og Europa svarede og var enige om, at vi har brug for en international ungdomsbevægelse, der kræver samarbejde mellem nationerne. Det er den eneste realistiske vej til fred – det er ikke naivt, hr. Hegseth; det ligger i USA's grundprincipper om "harmonien mellem interesser". Det må gælde globalt. John Quincy Adams' udenrigspolitik – ikke at rejse ud for at jage monstre, men at opbygge partnerskaber – er en langt bedre opskrift. Unge er tættere på denne ånd. Hjælp os med at udbrede den.

SCHLANGER: Og hvornår finder denne internationale ungdomskonference sted i Paris?

ZEPP-LAROUCHE: Vi har brug for en sådan diskussion blandt unge fra mange lande, som er enige om at spille en stærkere rolle i

at påvirke lederskabet – for lederne må overveje, hvilken verden de efterlader til den yngre generation. Vi vil diskutere meget, og hvis du kender unge, der er interesserede, så kontakt os snarest.

SCHLANGER: Et sidste spørgsmål: Du nævnte Carl Schmitt og Leo Strauss. Foruden George W. Bush og Dick Cheney er der troende disciple – f.eks. Peter Thiel, hvis firma Palantir er et af de førende pro-krigs tech-firmaer i det militær-industrielle kompleks. De driver trenden, hvor Silicon Valley-teknologi bliver en del af en militær “deep state”. En læser skriver: “Kan I lave en LaRouche-rapport, der afdækker dette? Jeg blev forarget over den dybe sammenknytning mellem den britiske tech-sektor og USA, som blev fremhævet ved kong Charles’ fejring af det ‘særlige forhold’ med Trump.”

ZEPP-LAROUCHE: Jeg ser det også med stor bekymring. Hele den internationale krigsmaskine fungerer på basis af det “særlige forhold” mellem USA og Storbritannien – fundamentet for bestræbelserne på at opretholde globalt overherredømme. Det går tilbage til britiske forsøg på at få det amerikanske establishment til at styre verden som et imperium efter britisk model. Jeg ved ikke, om Trump forstår det. Han holdt en tale fyldt med henvisninger til Hobbes, Locke, Adam Smith, Newton – alle Peter Thiels helte. Den, der skrev den tale, medvirkede i realiteten til at undergrave USA’s egen revolutionære arv: Disse figurer stod på den modsatte side af Den amerikanske Frihedskrig.

At tech-virksomheder nu vil investere stort i Storbritannien, er naturligvis et forsøg på at kontrollere verdens data og i stigende grad bruge AI militært – som vi allerede ser i Gaza. Det er farligt. Thiels artikel “The Straussian Moment” kunne lige så vel kaldes “The Schmittian Moment”: Ud fra 9/11 argumenteres der for, at man må afgive frihed for sikkerhed. Det er Carl Schmitts logik, som brugte Rigsdagsbranden til at hævde, at den, der kontrollerer krisen, har magten. Det er et dybt fascistoidt argument. Folk må oplyses om dette. Vi kan

godt tage dit forslag om en hvidbog op – det er ikke nogen dårlig idé.

SCHLANGER: Vores afdøde kollega Renée Sigerson pegede tidligt på Thiel, og Executive Intelligence Review har dækket det. Vi fortsætter.

Jeg havde flere spørgsmål, Helga, men du har andre ting på programmet. Vi har et møde i International Peace Coalition på fredag den 3. oktober. Hvad kan du fortælle?

ZEPP-LAROUCHE: Ja, fredag den 3. oktober – Tysklands genforeningsdag – er der faktisk to meget vigtige demonstrationer i Berlin og Stuttgart. Over 400 organisationer har opfordret til at deltage. Hvis du er i Tyskland, så deltag; er du andre steder, så opfordr dine kontakter i Tyskland – eller afhold en parallel støtteaktion foran rådhuset eller borgmesterkontoret. Det er vigtigt at vise, at folk er trætte af krigsmageriet, som i øjeblikket er meget udbredt i Tyskland.

På IPC-mødet fredag vil vi bl.a. diskutere planerne om at udstationere amerikanske mellemdistancemissiler i Tyskland fra 2026 – atomvåben-kompatible – hvilket vil gøre Tyskland til et umiddelbart mål i enhver konflikt, fordi man må antage, at missilerne kan være nukleart bestykkede. Det minder om mellemdistance missilkrisen i 1980'erne – bortset fra, at folk i dag er langt mindre bevidste om faren.

Vi gennemgår også, hvor vi står i Mellemøsten: Går Gaza i retning af den fredsaftale, som Trump har lanceret? Vi har sikkert et svar fra Hamas inden da. Deltag endelig – som sædvanlig har vi top foredragsholdere, som giver den bedste vurdering og diskussion.

SCHLANGER: Det er fredag kl. 17, og du kan tilmelde dig via Schiller Institutets hjemmeside: https://schillerinstitute.nationbuilder.com/ipc_meeting.

Helga, mange tak for at være med os. Vi ser frem til demonstrationerne i Tyskland. Der var faktisk en demonstration i Berlin i lørdags ved Brandenburger Tor med – afhængigt af opgørelsen – 60.000 til måske 100.000 deltagere, der marcherede for fred i Palæstina. Tingene er tydeligvis ved at blive hede.

Tak, og på gensyn snart!

ZEPP-LAROUCHE: Forhåbentlig på fredag!